

இலங்கையில் மாகாணசபைகள் எதிர்நோக்கும் சவால்களும் நெருக்கடிகளும்.

ஆ. யோகராஜா

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

ஆய்வுச்சுருக்கம்

புரையோடிப்போன இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டிற்கு ஒரு அரசியலமைப்பு ரீதியான குறைந்தபட்ச தீர்வு என்ற வகையில் 1987 ஜூலை மாதம் நடைபெற்ற இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் கீழ் பதினான்றாவது திருத்தச்சட்டம் கொண்டு வந்த மாகாணசபைத்திட்டம் அமைந்ததெனலாம். இத்திட்டம் இனப்பிரச்சினையில் சம்பந்தப்பட்ட பல தரப்புக்களாலும் கொள்கையளவில் ஏற்றே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. கடந்த இரண்டரை தசாப்த காலங்களுக்கு மேலாக தொழிற்புடும் இம்மாகாணசபை அமைப்பு தனது செயற்பாட்டின் போது பல சவால்களையும், நெருக்கடிகளையும் சந்தித்து வருகின்றது. இது ஆராயப்பட வேண்டிய முக்கிய விடயமாகும். இத்தலைப்பு “மாகாணசபைத்திட்டம் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கு நிரந்தரத் தீர்வு” என்ற கருதுகோளை மையமாகக் கொண்டு இத்திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சூழ்நிலை, இலங்கை - இந்திய உறவு, அதன் கட்டமைப்பு, வட- கிழக்கு இணைப்பு, சபைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள், அவ்வதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்ட விதம், செயற்பாட்டில் எதிர்நோக்கும் சிக்கல்கள் என்பன ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. இந்த ஆய்வானது பண்பு ரீதியான ஆய்வின் மூலமே முன்னெடுத்துச் செல்லப்படுகின்றது. மாகாணசபை சம்பந்தமாக வெளிவந்த நூல்கள், சஞ்சிகைகள், ஏலவே ஆய்வு செய்து பிரசுரிக்கப்பட்டதும், பிரசுரிக்கப்படாததுமான ஆவணங்கள், ஒரு சில மாகாண சபை உறுப்பினர்களுடனான கலந்துரையாடல்கள் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட தகவல்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பிரதானமாக துணைநிலைத் தரவுகளின் பால் தங்கியிருந்து மேசை ஆய்வு (Desk Research) மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அந்த ஆய்வின் பயனாக ஆளுநர் பதவியில் காணப்படும் நெருக்கடிகள் குறிப்பாக வட, கிழக்கு மாகாண ஆளுநர்களின் செயற்பாட்டில் காணப்படும் பிரச்சினைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதுடன் மத்தியரசின் மீதான மாகாண சபைகளின் மேலாதிக்கம், அதன் நெருக்கடிகளும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக திவிநெகும் சட்ட மூலத்திற்கு நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பின் மூலம் மாகாணசபையின் அடித்தளமே ஆட்டம் காணச் செய்யப்பட்டுள்ள விதம், அது மாகாண சபைகளில் ஏற்படுத்தும் சிக்கல் நிலை என்பவற்றுடன் நிதி நிலைமையில் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் பற்றிய விபரமும் பெறப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆய்வு மாகாண சபைகள் எதிர்நோக்கும் சவால்கள் மற்றும் பல நெருக்கடிகளைச் சந்தித்துள்ள விதம் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ள நிலையில் இவற்றை சுமுகமான நிலைக்குக் கொண்டு வர காணக்கூடிய பரிகாரங்கள் பற்றியும் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் நடுநிலைத் தன்மையுடன் நின்று மாகாணசபைத் திட்டத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டு இனப்பிரச்சினைக்கான இணக்கத் தீர்வினைக் காண இதனை எவ்வாறு முன்கொண்டு செல்வது பற்றியும் எதிர்வுகூறப்பட்டுள்ளது.

அறிமுகம்

இலங்கையில் மாகாண சபைகள் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டு சுமார் இரண்டரைத் தசாப்தகாலம் கடந்துள்ள நிலையில் இதன் செயற்பாடு பற்றி மதிப்பீடு செய்ய வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். நாட்டிலே நடை பெறுகின்ற அரசியல் ரீதியான முன்னகர்வுகள் எதிர்காலத்தில் மாகாண சபைத் திட்டம் கைவிடப்படுமோ? என்ற அச்சம் கலந்த சூழ்நிலையில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. புரையோடிப் போயுள்ள தமிழ் பேசும் மக்களின் முரண்பாட்டிற்கு அடிமட்டத் தீர்வாக கொள்கையளவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள மாகாண சபைத் திட்டமானது இன்றைய நிலையில் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள், நெருக்கடிகளைப் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும்.

மாகாணசபை - சுருக்க வரலாறு

1983 ஜூலையில் ஏற்பட்ட அசம்பாவிதங்களை அடுத்து இனப்பிரச்சினை உக்கிரமடைந்து ஆயுதப் போராட்டமாக மாறியது. இதற்குத் தீர்வாக 1987 ஜூலை மாதம் இருபத் தொன்பதாம் திகதி இந்தியாவின் ஒத்துழைப்புடன் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தமொன்று கைச்சாத்திடப்பட்டது. அரசியல் யாப்பில் கொண்டு வரப்பட்ட பதின் முன்றாவது திருத்தத்தின் படி மாகாணசபை முறை அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இதுவரை அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட அதிகாரப் பகிர்வு யோசனைகளை விட இம் மாகாணசபைமுறை ஒரு வளர்ச்சிப்படி முறையாக அமைந்தது. முன்னைய முறைகளில் உண்மையாக அதிகாரப்பகிர்வு இடம்பெற்றிருக்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு இதன்மூலம் தீர்வு கிடைத்தது.

இதற்கு முந்திய அதிகாரப்பகிர்வு யோசனைகளில் பாராளுமன்ற சட்ட மூலத்தினூடாக நிருவாகம் பன்முகப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. சட்டவாக்கம், நிறைவேற்று நிருவாகம், நீதி பரிபாலனம் ஆகிய மூன்றும் முறையாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. மாகாணசபையின் கட்டமைப்பு சனத்தொகை அடிப்படையிலும் நிலப்பரப்பு அடிப்படையிலும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அண்ணளவாக 1000 சதுர மைல்களுக்கும் 40,000 மக்களுக்கும் ஒரு பிரதிநிதி என்ற அடிப்படையில் மாகாண சபைகளின் அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை தீர்மானிக்கப்பட்டது. யாப்பின் 154 ஆவது உறுப்புரையில் ஜனாதிபதி ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் பெயரிட்டு அதன் அங்கத்தவர் எண்ணிக்கையை தீர்மானிப்பார். தேர்தலின் போது ஒரு மாவட்டம் ஒரு தேர்தல் தொகுதியாகக் கொள்ளப்படும். இதன்படி ஒரு மாகாணசபை ஒன்று முதல் மூன்று தேர்தல் தொகுதிகளைக் கொண்டதாக அமையும். மொத்தமாக இலங்கையில் செயற்படும் மாகாணசபை அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை 455 ஆகும். இதில் 437 பேர் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையில் தேர்தல் மூலமும் 18 பேர் மேலதிக ஆசனங்களாகவும் தெரிவு செய்யப்படுவர். தேர்தலின் போது அரசியற்கட்சிகள் அல்லது குழுக்கள் பெறும் வாக்குகளின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையில் உறுப்பினர்கள் ஒதுக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொருவரும் பெற்ற விருப்பு வாக்குகளின்படி கட்சிகளின் அல்லது சுயேட்சைக் குழுக்களின் மாகாணசபை அங்கத்தவர்கள் யார்? என்பது தீர்மானிக்கப்படும்.

மாகாணசபைகளின் பெயரளவு நிறைவேற்று நிருவாகம் முதலமைச்சரின் அபிப்பிராயத்துடன் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஆளுநரிடம் விடப்படும். ஆளுநர் ஜனாதிபதியின் உடன்பாடு இருக்கும் வரை மாகாணசபைகளின் அங்கத்தவர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் வரை ஐந்து வருடங்கள் பதவியில் இருப்பார். மாகாணசபையில் 2/3 பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிறைவேற்றப்படும் நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்தின் மூலம் ஆளுநரைப் பதவி நீக்கலாம். முதலமைச்சருடன் கலந்துரையாடி மாகாணசபையைக் கூட்டுதல், கலைத்தல், ஒத்திவைத்தல் என்பன ஆளுநரின் பொறுப்புக்களில் சிலவாகும். முதலமைச்சரே மாகாணசபையின் பிரதான நிறைவேற்று நிருவாகியாவார். மாகாணசபையில் பெரும்பான்மையான அங்கத்தவர்களின் நம்பிக்கையை வெற்றவர் ஆளுநரால் முதலமைச்சராக நியமிக்கப்படுவார். தேர்தலில் 50% மேற்பட்ட அங்கத்தவர்கள் வெற்றிபெற்ற

கட்சியின் அல்லது குழுவின் தலைவரே இவ்வாறு முதலமைச்சராக நியமனம் பெறுவார். முதலமைச்சர் மாகாணசபை அங்கத்தவர்களில் நால்வரை அமைச்சர்களாக நியமிப்பார். முதலமைச்சரும் ஏனைய அமைச்சர்களும் தம் கருமங்கள் தொடர்பாக மாகாணசபைக்கு பொறுப்புச் சொல்ல கடமைப்பட்டுள்ளனர்.

ஒவ்வொரு மாகாணசபையிலும் ஒரு சட்டமாதிரியும் பிரதான நீதியரசரின் கீழ் மேல் நீதிமன்றமும் பிரதம நீதியரசராக நியமிக்கப்படுவர். மாகாண சபைகளுக்குட்பட்ட நீதி பரிபால நடவடிக்கைகள் இந் நீதிமன்றங்களில் விசாரிக்கப்படும். மேன் முறையீடு நீதி மன்றத்திற்கு மேன் முறையீடு செய்யும் அதிகாரமும் உண்டு. எனினும் மாகாண மேல் நீதிமன்றம் இன்னும் செயற்பாட்டிற்கு வரவில்லை என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. இவை மாகாணசபையின் கட்டமைப்பு பற்றிய சுருக்கமான விடயங்களாகும் (Tamil Times 15 August 1988).

மாகாண சபைத்திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்து சுமார் இரண்டரைத் தசாப்த காலங்களில் அது எதிர் நோக்கும் நெருக்கடிகளையும், சவால்களையும் ஆய்வு செய்யவேண்டிய அவசியம் உண்டு. இன்றைய நிலையில் மாகாணசபைத் திட்டத்தை இரத்துச் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்து அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்திலுள்ள மிக மேலமட்டத்திலிருந்தும் மற்றும் சில அடிப்படையான சிங்கள அமைப்புக்களிடமிருந்தும் குரல்கள் எழுந்திருக்கின்ற இவ்வேளையில் இதனை இரத்துச் செய்வதற்குரிய சட்ட ஏற்பாடுகளும் நடந்து கொண்டிருக்கின்ற வேளையில் வட மாகாணசபை பற்றியும் அது நடத்தப்படுமா? இல்லையா? என்பது பற்றிய எதிர் பார்ப்புகளுக்கு மத்தியில் இக் கட்டுரை வரையப்படுகின்றது என்பதை மனதில் கொள்க.

1987 யுலை மாதம் தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக மாகாணசபைத் திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ள நிலையில் அது அவர்களின் அரசியல் அபிலாஷைகளை பூர்த்தி செய்ததா? என்பது இத்திட்டம் எதிர்நோக்கும் இன்றைய முக்கிய சவாலாகும். இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்ட போதே இதில் அடங்கியுள்ள விடயங்கள் பிரச்சினைகள் பலவற்றைக் கொண்டதாக இருந்தது. பேச்சுவார்த்தைகளின் போது முடிவு செய்யப்படாத எஞ்சிய விடயங்கள் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையில் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற ஒப்புதலுடன் தான் தமிழ் பிரதிநிதிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. எனினும் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தில் வழங்கப்பட்ட உறுதிமொழிகளை மிகத்

தெளிவாக மீறுகின்ற வகையில் அப்போதைய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவின் ஆட்சி எஞ்சிய விடயங்களை பரிசீலனை செய்ய மறுத்ததோடன்றி பெரும்பாலான தீர்க்கப்படாத பூரணமற்ற முன்மொழிவுகளைக் கொண்ட மாகாணசபைகள் சட்டம்மூலம் மற்றும் அரசியலமைப்புக்கான பதின்மூன்றாவது திருத்தம் ஆகிய இரு சட்டமூலங்களைப் பாராளுமன்றத்தில் அவசர அவசரமாக நிறைவேற்றியது. மாகாணசபை என்ற ஒரு அமைப்பிற்குள் தமிழ்பேசும் மக்களின் பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் நோக்குடன் இவர்களின் குறிப்பிடத்தக்க மனக்குறைகளில் கவனம் செலுத்தவில்லை என்ற முக்கியமான குறைபாடு இம் மக்கள் மத்தியில் இன்றும் இருப்பது பெரும் நெருக்கடிகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது. இந்தியா தமிழர்களின் நலனை உள்வாங்கிக் கொண்டதை விட அதன் சொந்தத் தந்திரோபாய நலன்களில் கூடிய அக்கறையுடையதாயிருந்தது என சிலர் கூறுகின்றனர். எனினும் எல்லா அரசுகளுக்கும் அவற்றின் நிலப்பரப்பின் மீது அக்கறைகள் உள்ளன என்பதை உணர வேண்டியது அவசியமானது. இந்த யதார்த்தத்தை தமிழ் மக்கள் ஒப்புக்கொள்ளவும் ஏற்றுக்கொள்ளவும் வேண்டும்.

தமிழ்பேசும் மக்களின் நியாயமான அரசியல் நலன்கள் ஆசியப் பிராந்தியத்தில் இந்தியாவின் நியாயமான அரசியல் நலன்களை விட முக்கியத்துவத்தில் குறைந்தவையல்ல. எனினும் இரண்டும் தவிர்க்கமுடியாத அளவிற்கு முரண்பாடானவை அல்ல. மேலும் ஒன்றின்றி மற்றையதை சாதிக்க முடியாததாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் சரத்துக்கள் இந்த அரசியல் யதார்த்தத்தை இந்தியா ஒப்புக்கொள்ளின்றதை காட்டுகின்றனவா? என்பது தான் கேள்வி. பிரதமர் ராஜிவ் காந்தி 1987 டிசம்பரில் தமிழ் நாட்டில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் உரையாற்றும் போது,

“இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு அவர்களின் உரிமைகளை நாம் உறுதிப்படுத்துவோம். தமிழர் இதுவரை மேற்கொண்ட அனைத்து நடவடிக்கைகளில் இருந்தும் வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் ஒப்பந்தம் சென்றுள்ளது. அது முதல் தடவையாக தமிழர்களின் ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு தனித்தனி பிரச்சினையும் ஆராய்ந்து அப் பிரச்சினைகளுக்கு பதில்களைக் கண்டு,

அப்பதில்களுக்கு

உத்தரவாதம் அளிக்கின்ற ஓர் உடன்படிக்கை.”(Amarasinghe, Y.R. (ed), Devolution Experience in Srilanka, 1988 - 1998 National Intergration Programme Unit, Colombo, 2001, p.23.

இலங்கைத் தமிழ்பேசும் மக்களின் உரிமைகள் தொடர்பில் பிரதமர் ராஜிவ் காந்தி கூறியது எந்தளவிற்கு சரி, தமிழர் இதுவரை முன்வைத்த அனைத்து நடவடிக்கைகளில் இருந்து வெகுதூரத்திற்கு அப்பால் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் சென்றுள்ளது என்ற அவர் பிரகடனப்படுத்திய போது அவர் கூறியது சரிதானா? இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் உள்ளடக்கத்தை ஆராய்கின்ற எந்த ஒரு ஆய்வாளனும் அது முழுமையான உண்மையில்லை என்ற முடிவுக்கு வருவான்.

மாகாணசபைகள் எதிர்நோக்கும் அடுத்த நெருக்கடி அதிகாரப்பகிர்வு? ஆதிகாரப் பரவலாக்கமா? என்பதாகும். அதிகாரப்பகிர்வு என்பது ஒரு உயர்ந்த அமைப்பிடமிருந்து அதன் உறுப்பு அமைப்புகளுக்கு அதிகாரங்கள் பகிரப்படுதலைக் குறிக்கும். இங்கு உயர்ந்த அமைப்பென நாம் கருதுவது சிங்கள ஆதிக்கம் மிகுந்த மத்திய அரசாங்கத்தையே. அவ்வாறெனில், அதிகாரங்கள் பகிரப்பட்டாலும் கூட எந்தவேளையிலும் அவ் அதிகாரங்களை அவர்கள் திரும்பவும் தமது கைகளில் எடுத்துக்கொள்ள முடியும் என்ற உண்மையும் புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். அரசியல் யாப்பு கோட்பாட்டிலும் நடைமுறையிலும் சமஷ்டி முறைமைக்கும் அதிகாரப் பரவலாக்கலுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டையே இது காட்டுகின்றது (Amarasinghe, Y.R. (ed), Devolution Experience in Srilanka, 1988-1998 National Intergration Programme Unit, Colombo, 2001, p.23.

அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் தனியொரு மத்திய அதிகாரசபையின் கீழ் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ள அதேவேளையில் மத்திய அரசாங்கம் உச்ச உயர் நிலையான சட்டவாக்க அதிகாரத்தை பிரயோகிக்கக் கூடியதாக உள்ளூராட்சி அலகுகளின் அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்தின் தாட்சணியத்தில் வைத்திருக்கப்படுமாயின் அந்த அரசியலமைப்பு ஒற்றையாட்சி என விபரிக்கப்படுகின்றது. அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டனவாகவும் மத்திய அதிகாரம் ஆட்சிப் பிரதேச அலகுகளுக்கு

உறுதிப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களால் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்குமாயின் இது சமஷ்டி அரசாகும். இலங்கை ஓர் ஒற்றையாட்சி அரசு. மாகாணசபைகள் ஜனாதிபதியின் நிறைவேற்று அதிகாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவையல்ல. ஜனாதிபதியின் கட்டளைகள் மேலோங்கியுள்ளன. மாகாணசபைகள் தேசியக் கொள்கையைப் பாதிக்கின்ற எந்தவொரு விடயத்திலும் சட்டம் எதனையும் ஆக்குதலாகாது.

ஆளுநர் பதவி

மாகாணசபைகள் எதிர்நோக்கும் மற்றுமொரு முக்கிய சவால் ஆளுநர் பதவியாகும். ஆளுநரின் நியமனம், அவருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் பெரும் சர்ச்சையைத் தோற்றுவித்துள்ளன. ஆளுநர் தொடர்பான அரசியலமைப்பின் பிரதான ஏற்பாடுகள் உறுப்புரை 154 (ஆ)வில் காணப்படுகின்றன. ஆளுநர் ஜனாதிபதியினால் அவரது கைப்பட ஆணை மூலம் நியமிக்கப்பட்டு 4 (ஆ) எனும் உறுப்புரைக்கினங்க ஜனாதிபதி விரும்பும் வரை பதவிவகித்தலும் வேண்டும். ஆளுநரின் பதவிக் காலம் ஐந்து வருடங்களாகும். அத்தடன் மீள நியமிக்கப்படுவதற்கு எத்தடையும் கிடையாது. ஆளுநர் பதவியேற்றதன் மேல் அரசியலமைப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட அல்லது ஏற்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேறு ஏதேனும் பதவியை வகிக்காதொழிதல் வேண்டும் என்பதுடன் அவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவராக இருப்பின் பாராளுமன்றத்தில் அவரது ஆசனத்தை வறிதாக்குதலும் வேண்டுமென்று மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதெயொழிய அவரது தகைமைகள் பற்றி எதுவும் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆளுநர் வேறு ஏதேனும் பதவியையோ, இலாப மீட்டும் பதவியிடத்தையோ வகித்தலாகாது. இந்தியாவிலும் அவர் ஒரு இந்திய பிரஜையாகவும் முப்பத்தைந்து வயதிற்கு குறையாதவராக இருக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமே தகைமைகளாகும்.

ஆளுநர் ஜனாதிபதி விரும்பியவாறு பதவி வகிக்கின்றார். ஆதலால் அவர் ஜனாதிபதியால் பதவி அமர்த்தப்பட முடியும். அதேபோல் நீக்கப்படவும் முடியும். மேல்மாகாண ஆளுநர் ஆகிய முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் எஸ்.சர்வானந்தா எதிர்க்கட்சியால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த மாகாணசபையின் பிரதான அமைச்சரால் மதியுரை செய்யப்பட்டவாறு அமைச்சர் ஒருவரையும் அகற்றக் கூடாதென்ற அரசாங்கத்திடம் இருந்த அழுத்தத்தை எதிர்த்து நின்ற பின்னர் ஜனாதிபதி டி.பி.விஜயதங்கவினால் பதவியகற்றப்பட்ட

வரலாறு எமக்குண்டு. 2004 ஆம் ஆண்டில் பீபி சிங்ஸ் எனும் இந்திய ஒன்றியம் என்ற வழக்கில் இந்தியாவில் அளிக்கப்பட்ட நீதித்தீர்ப்பொன்றில் ஆளுநரது நியமனம் பற்றி சிறந்தவகையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“முதிர்ச்சியும் அனுபவமும் கொண்ட புகழ்பெற்ற முடியாட்சி வல்லுனர்கள், நிருவாகிகள் மற்றும் சிறந்த ஆளுமையுடையோர்கள் ஆகியோர் ஆளுநர்களாக நியமிக்கப்படுவதற்கு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றார்கள். அவர்களில் சிலர் அரசியல் பின்னணியிலிருந்து வந்திருக்கலாம். அவர்கள் ஆளுநர்களாக நியமிக்கப்படும் போது அரசியலமைப்புக்கான அவர்களின் பற்றுறுதி அரசு பக்திக்கு கடமைப் பட்டிருக்கின்றார்களே தவிர ஏதேனும் அரசியற்கட்சிகளுக்கு அல்ல. அத்துடன் அரசியல் அமைப்பினைப் பேணிக்காக்கவும் பாதுகாக்கவும் பணிக்கப்படுகின்றார்கள்”¹ என குறிப்பிடப்படுகின்றது.

ஆனால், இலங்கையில் முன்னாள் நீதிபதிகள், ஓய்வுபெற்ற பகிரங்க சேவையாளர்கள், ஓய்வுபெற்ற இராணுவ அலுவலகர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இன்னொரு புறத்தில் சேவையாற்றிக் கொண்டிருந்த அமைச்சர்கள் ஆளுநர்களாக நியமனங்களைப் பெறுவதற்காக பாராளுமன்றத்தில் தங்களது ஆசனங்களைத் துறந்துள்ளனர். தீவிர அரசியல்வாதிகள் தொடர்ச்சியாக அரசாங்கங்களினால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். பதவி வகிக்கையிலும் தீவிரமாகத் தொடர்ந்து செயற்படுகின்றனர். ஓர் ஆளுநர் அதே மாகாணத்திலுள்ள ஒரு தேர்தல் மாவட்டத்தில் ஆளுங்கட்சியின் பிரதான அமைப்பாளராக தொடர்ந்து இருந்தார். அரசியல் ரீதியாக தீவிரமாக இந்த ஆளுநர்கள் தமது பதவிகளை அரசியல் இலாபம் கருதி பயன்படுத்தியமை பற்றிய அறிக்கைகள் பல இலங்கை மாகாணசபை வரலாற்றில் உள்ளன².

இலங்கையின் மாகாணசபைத் திட்டத்தின்படி நியதிச்சட்டவாக்கம் பற்றி மாகாண சபைகளுக்கு செய்திகளை அனுப்புதல்,

¹ரஞ்சித் அமரசிங்க குருவினர்”அதிகாரப்பகிர்வின் இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள்”அரசியலமைப்புக் கற்கைகளுக்கான நிறுவனம், பக்கம் 17

²Gunaratna, R (1993), Indian Intervention in Srilanka: the Role of Indians Intelligence Agencies, Colombo: SouthAsian Network on Conflict Research.

முதலமைச்சரிடம் கேட்டறிதல், நியதிச் சட்டங்களுக்கு அங்கீகாரமளித்தல், அவற்றை சீர்தாக்கிப் பார்க்குமாறு திருப்பியனுப்புதல் மற்றும் உயர்நீதிமன்றின் கருத்தை அங்கீகரித்து ஜனாதிபதிக்கு சமர்ப்பிப்பதற்காக தடுத்து வைத்தல் என்ற பாரிய அதிகாரங்களை ஆளுநர் கொண்டுள்ளார். அத்துடன் மாகாண முதலமைச்சரையும் ஏனைய அமைச்சர்களையும் நியமித்தல், அமைச்சரவை மேற்கொள்ளும் தீர்மானங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல், அமைச்சர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் முன்வைக்கும் பிரேரணைகளை அமைச்சரவையில் சமர்ப்பித்தல் போன்றவற்றுடன் மாகாணத்தின் நிதி முகாமைத்துவமும் இவரது கட்டுப்பாட்டின் கீழேயே காணப்படுகின்றன. மேலும் மாகாண பகிரங்க சேவையைக் கட்டுப்படுத்துதல், அலுவலகர்களை நியமித்தல், இடமாற்றம் செய்தல், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டினை மேற்கொள்ளல் என்பவற்றுடன் மாகாண பகிரங்கசேவை ஆணைக்குழுவையும் நியமிப்பார். ஆளுநர் தமது நிறைவேற்று அதிகாரங்களை ஜனாதிபதியின் பெயராலேயே நிறைவேற்றுகின்றார். காலத்திற்குப் பொருத்தமான தீர்மானங்களை மாகாணசபை எடுக்கின்றதா? என்பதை அவர் நிதமும் தேடிப்பார்க்கின்றார். யாப்பிலும் நியதிச் சட்டங்களிலும் இடம்பெறும் சட்டதிட்டங்களை பாதுகாப்பவராக செயற்படுவார். மாகாணசபையின் செயற்பாடு யாப்புக்கும் ஏனைய சட்டங்களிற்கும் இயைபானவகையில் இடம்பெறுகின்றனவா? என்று கண்டறிவார். மாகாணசபை நிறைவேற்றும் நியதிச்சட்டங்கள் யாப்புக்குட்பட்டவையாக இருக்கின்றனவா? அவை தேசியக் கொள்கைக்கு இசைவாக இருக்கின்றனவா? மாகாணத்தின் செலவுகள் நிதிச் சட்டதிட்டங்களுக்கு ஏற்ப நடைபெறுகின்றனவா? என்பதை கண்காணிக்கும் அதிகாரமும் கொண்டுள்ளார்³. மாகாண மக்களால் தெரிவு செய்யப்படாத ஆளுநருக்கு இவ்வாறான அபரிவிதமான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பது பெரும் நெருக்கடிகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது என்பதுடன் மாகாணசபைகளுக்கு சவால் விடுக்கும் பதவியாகக் காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக வட – கிழக்கு மாகாணங்களில் அனேகமாக சபைகளுக்காக நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநர்கள் படைத்தளபதிகளாக இருப்பதும் அவர்கள் மாகாணசபைகளுடன் இசைந்து செயற்படாதவாறு மாகாண முதலமைச்சர்

உள்ளிட்ட மாகாணசபைக்கு தமது மேலாதிக்கத்தை பிரயோகிப்பதையும் காணக் கூடியதாக உள்ளது⁴.

மத்திய அரசுடனான தொடர்பு

மாகாணசபைகளைத் தாபித்தல், அவற்றுக்குரிய அதிகாரங்கள் யாவை எனத் தீர்மானித்தல், அவற்றின் ஒழுங்கமைப்பு கட்டமைப்பினைத் தீர்மானித்தல் என்பன மத்திய அரசினாலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதனால் மத்திய அரசிலிருந்து விடுபட்ட சுயாதீனமான செயற்பாடோ, இருப்போ மாகாணசபைகளுக்கு கிடைக்காமை அது எதிர்நோக்கும் முக்கிய சவாலும் நெருக்கடியுமாகும். மத்திய அரசிற்கும் மாகாணசபைக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்புகளை கொள்கை உருவாக்கம், மாகாணசபைகளின் நியதிச்சட்டங்களை திருத்துதலும் மாற்றுதலும், மாகாணசபைகளின் நிரலில் இடம்பெறும் விடயங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றம் சட்டவாக்கம் செய்தல், ஒருங்கிய நிரலில் இடம்பெறும் விடயங்கள் தொடர்பாக சட்டவாக்கம் செய்தல், மாகாணசபைகள் நியதிச்சட்டங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் நிதித்தொடர்புகள் என்பவற்றில் இவை தொடர்புபடுவதைக் காணலாம். மாகாணசபைகள் மத்திய அரசின் தேசியக் கொள்கைகளுக்கு இசைவாகவே தனது கொள்கைகளைத் திட்டமிட வேண்டும். இதன்படி பாராளுமன்றம் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையென்று வெளியிட்டிருக்கும் ஒரு விடயம் பற்றியோ, தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு விடயத்தில் மாகாணசபைகள் செயற்பட வேண்டிய விதம் பற்றியோ, பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றும் சட்டங்களின் மூலம் மாகாணசபைகள் தேசிய விடயங்களில் செயற்பட வேண்டிய விதம் பற்றியோ குறிப்பிட்டிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் மாகாண சபை அந்த வரையறைகளுக்குட்பட்டே செயற்பட வேண்டும்⁵.

மாகாணசபைகளின் நியதிச்சட்டங்களை திருத்துதல், மாற்றுதல் தொடர்பான அதிகாரம் மத்திய அரசிற்கே உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் அது தொடர்பாக மாகாணசபைகளின் அபிப்பிராயத்தை வினவ வேண்டும். இதன்படி சகல மாகாணசபைகளும் இணக்கம்

³Lakesman Marasinghe and Jayampathy Wickramaratne (eds.) Judicial Pronouncement on the 13th Amendment Institute for Constitutional Studies, Colombo, 2009, pp 1 – 128.

⁴பாரதி இராஜநாயகம், வீரகேசரி 1993 ஜூலை 24, “இனவாத அரசியல் அன்றும் இன்றும்”

⁵Lakesman Marasinghe and Jayampathy Wickramaratne (eds.) Judicial Pronouncement on the 13th Amendment Institute for Constitutional Studies, Colombo, 2009, pp 1 – 128.

தெரிவித்தால் அத்தீர்மானம் தொடர்பான வாக்கெடுப்பின் போது சமூகமளித்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் அத்தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

திவிநெரும

2013 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பக்கட்டத்தில் திவிநெரும சட்டமூலம் நிறைவேற்றப்பட்டதும் இதன்பாற்பட்டதே. இலங்கையில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் கட்டுப்பாட்டின் கீழுள்ள எட்டு மாகாணசபைகளும் இதற்கு அனுமதி வழங்கினாலும் வட மாகாணம் ஆளுநரின் கீழ் செயற்பட்டதனால் வட மாகாணசபையின் அபிப்பிராயம் பெறப்படுவதற்கு வாப்பிருக்கவில்லை. இதனால் ஆளுங்கட்சியின் வடமாகாண சபையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துபவர் ஆளுநரே. ஆகவே அவரது அபிப்பிராயம் பெறப்பட்டால் வட மாகாண சபையின் அபிப்பிராயம் பெறப்பட்டதற்கு சமனாகும் என வாதிட்ட போதிலும் விவகாரம் நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றது. இலங்கை அரசின் சார்பில் சட்டமாஅதிபர் முன்வைத்த ஆட்சேபனையை உச்ச நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. வடக்கு மாகாணசபை இன்னும் அமைக்கப்படாதுள்ள நிலையில் அதன் ஆளுநருக்கு திவிநெரும சட்டமூலத்திற்கு அனுமதி வழங்க அதிகாரம் இருக்கின்றதா? என்ற விசாரணையை உச்ச நீதிமன்றம் மேற்கொள்ளமுடியாது என்ற சட்டமாஅதிபரின் ஆட்சேபனையே உச்ச நீதிமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதன்படி அந்த வழக்கின் விசாரணையை தொடர்ந்தும் முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கான அனுமதியையும் நீதிமன்றம் வழங்கியது.

வடமாகாண ஆளுநரின் அனுமதியை இன்னும் அமைக்கப்படாதுள்ள வடக்கு மாகாண சபையின் சம்மதமாகக் கருதமுடியாது என்பதால் திவிநெரும சட்டமூலத்திற்கு அவர் அளித்த அனுமதியை செல்லுபடியற்றதாகுமாறு கோரி தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு வழக்குத் தாக்கல் செய்தது. தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் மா.வை.சேனாதிராஜா இலங்கை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் இந்த வழக்கைத் தாக்கல் செய்தார். இந்த மனுவை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்ட மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் இந்த விவகாரம் அரசியலமைப்பு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினை என்பதால் அதனை உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைக்க உத்தரவிட்டிருந்தது. இந்த மனு மீதான விசாரணையை தொடர்ந்தும் நடத்துவதற்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் இருக்கின்றது என்று மனுதாரர் தரப்புச் சட்டத்தரணிகள் வாதிட்டனர். ஆரசுதரப்புவாதத்தை நிராகரித்த தலைமை

நீதியரசர் முன்னாள் தலைமை நீதியரசர் ஷிராணி பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான மூவர் அடங்கிய நீதியரசர்கள் கொண்ட குழாம் இந்த வழக்கு விசாரணையைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கான உத்தரவை வழங்கியது. வழக்கின் இறுதி முடிவின்படி பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் இது நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்றும் ஆளுநரின் அபிப்பிராயம் மாகாணசபையின் அபிப்பிராயமல்ல எனவும் தீர்ப்பு வழங்கியது. இதன் பின்னர் திவிநெரும சட்டமூலம் பாராளுமன்றத்தில் 155 வாக்குகளைப் பெற்று 2/3 பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. இது இலங்கை அரசியலில் பாரிய அரசியல் நெருக்கடியைக்கூட சந்தித்த விடயமாகவும் இருந்தது. அத்துடன் பிரதம நீதியரசர் ஷிராணி பண்டாரநாயக்கா குற்றப் பிரேரணையொன்றின் மூலம் பதவி நீக்கப்பட்ட கறைபடிந்த வரலாறு ஒன்றினையும் இலங்கை நீதித்துறை வரலாற்றுப் புத்தகத்தில் தனதாக்கிக் கொண்டது.

அதிகார ஒதுக்கீட்டில் மத்தியரசாங்கத்தின் மேலாண்மை

மாகாணசபைகள் நிரலில் இடம்பெறும் விடயங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றம் சட்டவாக்கம் செய்ய அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. மாகாணசபைகள் இணங்கினால் சகல மாகாணசபைகளின் அனுமதியுடன் சட்டமாக்கலாம். இணங்காவிட்டால் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் சட்டமாக்கிக் கொள்ளலாம். ஏதேனும் ஒரு மாகாணசபை தனக்குரிய ஒரு விடயம் தொடர்பாக சட்டவாக்கம் செய்யுமாறு பாராளுமன்ற வேண்டிநின்றால் அம் மாகாணசபைக்கு மட்டும் செல்லுபடியாகும் சட்டவாக்கம் செய்வதற்கு மாகாண சபைத்திட்டம் அனுமதியளிக்கின்றது. மேலும் ஒருங்கிய நிரலில் இடம்பெறும் விடயங்கள் தொடர்பாக இரு பகுதியினரும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டாலும் நியதிச் சட்டங்களும் ஏனைய சட்டங்களும் நிறைவேற்றப் படுவதற்கு முன்னர் பாராளுமன்றம் மாகாண சபைகளையும் மாகாண சபைகள் பாராளுமன்றத்தையும் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். இதில் பாராளுமன்றத்தின் பலமே மேலோங்கிக் காணப்படுவது ஒரு பெரும் சவாலாகக் காணப்படுகின்றது.

நியதிச்சட்டங்களை மாகாணசபைகளில் சமர்ப்பிப்பதற்கு முன்னர் மாகாணசபைகள் சட்டமாஅதிபரைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். நியதிச்சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு ஆளுநரின் இறுதி அங்கீகாரம் கிடைக்கப்பெற்றதன் பின்னரே அவை

நடைமுறைக்கு வருகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட நியதிச்சட்டமூலம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்னர் அதன் யாப்புறு தன்மையைத் தீர்மானிப்பதற்கு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு ஆற்றுப்படுத்தமாறு கோரி அதனை ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பும் அதிகாரம் ஆளுநருக்கு உண்டு. அந்த நியதிச்சட்டம் யாப்புக்கு இயைபானதாகும் என்று உயர் நீதிமன்றம் முடிவு செய்தால் மட்டுமே ஆளுநர் அதற்கு இறுதி அங்கீகாரம் வழங்க முடியும். பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச்சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் சந்தர்ப்பத்தில் மாகாண ஆளுநர்கள் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் விதம் பற்றி ஜனாதிபதி கட்டளைகளை பிறப்பிக்கலாம். அவற்றி ன்படியே ஆளுநர்கள் செயற்பட வேண்டும் என்பதும் மாகாணசபைகள் எதிர்நோக்கும் பாரிய சவாலாகும்.⁶

மாகாணசபை கலைப்பு

மாகாணசபைகளின் செயற்பாடுகள் பற்றி ஜனாதிபதி பிறப்பிக்கும் கட்டளைகளை ஆளுநரோ, மாகாணசபையோ அசட்டையுடன் நிறைவேற்றாமாயின் அம் மாகாணத்தின் நிருவாகத்தை தொடர்ந்தும் கொண்டு நடத்தமுடியாதென்று ஜனாதிபதி தீர்மானிக்கலாம். மாகாணத்தின் நிருவாகம் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது என்று அம் மாகாணத்தின் ஆளுநர் ஜனாதிபதிக்கு அறிவிக்கலாம். அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் மாகாண நிருவாகத்தை ஆளுநரிடம் அல்லது வேறு ஓர் அதிகாரியிடம் வழங்குவதற்கு அல்லது தம் கீழ் கொண்டு வருவதற்கு ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உண்டு. மாகாண சபையின் அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றின் கீழ் கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்றோ பாராளுமன்றினால் நேரடியாக பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும் என்றோ கட்டளை பிறப்பிப்பதற்கு ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உண்டு. அச்சந்தர்ப்பத்தில் பாராளுமன்றம் அவ் அதிகாரத்தினை ஜனாதிபதிக்கு ஒப்படைக்க முடியும். ஜனாதிபதி அவ் அதிகாரத்தினை வேறு ஓர் அதிகாரிக்கு ஒப்படைக்க முடியும். இது சுயநலன்களுக்கும் கட்சி சகாயத்தின் அடிப்படையிலும் மாகாண சபைகளை மத்திய அரசு தன்வசப்படுத்திக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றது. மாகாண சபையை மத்திய அரசிற்கு சவால் விடுக்கக்கூடிய ஒரு கட்சி ஆட்சி அமைக்குமேயானால் அது அரசியல்

நெருக்கடிகளைத் தோற்றுவித்து விடும். குறிப்பாக வடமாகாணசபைத் தேர்தல் நடந்தால் இவ்வாறானதொரு நெருக்கடி நிலைக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டி வரலாம்.

நிதி ஒதுக்கீடு

மாகாணசபைச் சட்டத்தின்படி மத்திய அரசு வருடாவருடம் மாகாண சபைக்கான நிதியை ஒதுக்க வேண்டும். அவ்வொதுக்கீட்டை ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் நிதி ஆணைக்குழுமே மேற்கொள்ளும். இந் நிதியொதுக்கீட்டின் போது மாகாண சபைகள் புறக்கணிக்கப்படுவதற்கும் எதிர்க்கட்சியை மையமாகக் கொண்ட மாகாண சபைகள் நிதிப் பற்றாக்குறையை எதிர்நோக்குவதற்கும் அடிப்படையாக அமையலாம். அனேகமாக வட, கிழக்கு மாகாண சபைகளுக்கு இது பெரும் சவாலாக அமையப் போகின்றது.

மாகாண பகிரங்கசேவை

மாகாணசபைகள் எதிர்நோக்கும் சவால்கள் அல்லது நெருக்கடிகளில் மாகாணப் பகிரங்க சேவையும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. பிசுக்கால் பரவலாக்கமானது பங்கிடப்பட்ட பொறுப்பென்பதைவிட மையப்படுத்தப்பட்டதொன் றாகக் காணப்படுகின்றது. மாகாணங்களின் சேவை, விநியோகப் பொறுப்பு தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. விளிம்பு நிலையிலான மாகாண நிதி மத்திய அரசைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. பங்கெடுப்பு, ஒளிவுமறைவினமை மற்றும் பொறுப்புக்கூறுதல் ஆகியவற்றின் மாகாண பிசுக்கால் ஆட்சி பற்றாக்குறையாகக் காணப்படுகின்றது. பிசுக்கால் பரவலாக்கத்தை மத்தியஸ்தம் செய்து நிதியாணைக்குழுவின் போதாமை ஏற்படுகின்றது. நாட்டின் அரசாங்க நிருவாக முறைமையில் மீள் சீரமைப்பதற்கான பரிந்துரைகளை நிருவாக சீர்திருத்தக்குழு செய்துள்ள போதிலும் மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டிய அரசாங்க நிருவாக ஒழுங்கமைப்பினை சரிவர வடிவமைப்பதற்கு அரசியல் மற்றும் நிருவாகத் தலைமைத்துவங்கள் தோல்வியடைந்துள்ளன. பிரதேச மட்டத்திலுள்ள கள நிருவாகத்தை மாகாணசபைகளின் கீழ் கொண்டுவருதல் சிறந்ததாகும்⁷

⁶Jayampathy Wickramaratne, National Policy and Dual Responsibility Two Critical Issues on Devolution

Asoka S.Gunawardane, Beyond Legal and Administrative Constraints Controlling Provincial Councils, Srilanka Institute of Local Governance Colombo, p.34

முடிவுரை

மாகாணசபை முறைமை தாம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளால் மாகாணசபைகள் முறைமையின் மீது ஓர் எதிர்க்கணிய மனப்பாங்கு வளர்ந்துள்ளது. மாகாணசபை முறைமை மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட நிருவாக கலாசாரத்திற்கு உட்பட்டிருப்பதால் மாகாணசபை மட்டத்தில் கூட பணியகமானது அரசியல் மயமாக்கத்திற்குட்படுத்தல் தொடர்ச்சியாக இடம்பெறுகின்றது. மாகாணசபை நிருவாகம் தனது முதல் பக்கச்சார்பினை மத்திய அரசாங்கத்துடன் மேற்கொள்கின்றது. மாகாண நிருவாகத்தின் தலைமைத்துவத்திற்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் எஜமான தன்மைக்கு சவால்விடுக்கும் திறன் காணப்படாமையும் அதற்கான ஆயத்தம் இல்லாமையும் உள்ளது. அரசியல் பழி வாங்கல்களுக்குட்பட்ட மாகாண பணியகத்தினர் இன்றும் காணப்படுகின்றனர். அதிகாரத்தை பரவலாக்குவதற்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்படும் எதிர் மனப்பாங்குகளின் தாக்குதல்களுக்கு பணியகமுறையின் ஒரு பகுதியினர் உட்பட்டுள்ளனர். தமது ஒழுங்கமைப்பினால் தற்போது அனுபவிக்கும் அமைதி நிலைகள் மீது தடைகளை ஏற்படுத்துவதற்கு அல்லது புதிய சவால்களை எதிர்கொள்வதற்கு பணியகத்தினரிடம் காணப்படும் தயக்க நிலையை இல்லாமலாக்க மாகாணசபை முறையைப் பலப்படுத்த வேண்டியது அனைவரினதும் கடமையாகும். இந்த ஆய்வின் போது மேற்கொள்ளப்பட்ட நேர்காணல்களில் பெரும்பாலான நிருவாகத் தலைவர்கள் மத்தியில் அரசியல் மற்றும் நிருவாகத் தலைமைத்துவ தரப்பினர்களிடம் அதிகாரப்பரவலாக்கல் மூலக்கொள்கை மீது ஈடுபாடும் அர்ப்பணமும் காணப்படாமையே மாகாணசபை முறைமை எதிர்கொள்ளும் பலமான தடையாகும் என்று குறிப்பிட்டனர். அவர்கள் அவதானித்ததன்படி அதிகாரப்பரவலாக்கத்திற்கான அர்ப்பணிப்பின்மையை மத்தியிலுள்ள அரசியல்வாதிகளிடமும் நிருவாகிகளிடமும் காணலாம்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இலங்கை சனநாயக சோசலிசக் குடியரசின் அரசியலமைப்பு (மறுபதிப்பு), 2009 கொழும்பு.
2. “Tamil Times”, 15 August 1988.
3. Amarasinghe Y. R (ed.), 2001, *Devolution Experience in Sri Lanka*, 1988 – 1998 National Integration Programme Unit, Colombo, P. 23.
4. ரஞ்சித் அமரசிங்க குழுவினர். வை. ஆர், அதிகாரப்பகிர்வின் இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள், அரசியலமைப்புக் கற்கைகளுக்கான நிறுவனம், ப.17
5. Gunaratna, R 1993, *Indian Integration in Sri Lanka: the Role of Indians Intelligence Agencies*, South Asian Network on Conflict Research, Colombo.
- 6, 8, Lakesman Marasinghe & Jayampathy Wickramaratne (eds.), 2009, *Judicial Pronouncement on the 13th Amendment Institute for Constitutional Studies*, Colombo, Pp: 1 – 128.
7. பாரதி இராஜநாயகம், 1993, “இனவாத அரசியல் அன்றும் இன்றும்”, வீரகேசரி 1993 ஜூலை 24,
9. Jayampathy Wickramaratne,(?), *National Policy and Dual Responsibility Two Critical Issues on Devolution*,
10. Asoka Gunawardane S, *Reyond Legal and Administrative Constraints Controlling Provincial Councils*, Sri Lanka Institute of Local Governance, Colombo, P.34